

บทละคร

เรื่อง

“ชนใจไม่สมัค”

๗๗๕๗๒

๗๗๕

895.92

2092

บทละคร

เรื่อง

“^๔ชนใจไม่สมัค”

ตั้ง จิตร คิด ค้าง

ละคร ร้อง

โดย

ไก่อ๋เขียว

สำหรับ ละคร สดั่ง เวียง

ตัว ละคร

สมเด็จพระยาบรมมหา ประทีปแก้ว เตรีจฟ้า ผู้สำเร็จ ราช
การ อำเภอบางคลงสาร อายุ ประมาณ ๖๐ ปี บ้า
ค้นหา อยากรู้เมียสาว (ตัวนี้เป็นตัวสำคัญ
ตัว ๑ ซึ่ง ถ้าได้ตัวดี ๆ เป็น จะดี มาก)
นายสมัย อายุ ประมาณ ๒๔ ปี รุ่งงาม ชื่อตรง สจรวิต หู
หრა เลิศวิไลย ทุก อย่าง (ผู้แต่ง ตั้ง ใจ สำหรับ

แม่ช้--ย แต่ถ้าไม่ได้แม่คนนั้นผู้ที่จะเป็นตัวนี้
ต้องขอให้ตั้งท่าเลียนแม่ช้--ย ให้เหมือนที่สุด ถ้า
ไม่ทำ เช่น นั้นหวังใจว่าผู้จัดการ ลคร จะ ตบ ให้
หน้า หั้น)

นายสามารถ เพื่อน นายสมย์ อายุ ประมาณ ๒๓ ปี กับ ๗
เดือน กับ ๘ วัน กัน ๒ ชั่วโมง (ตัวนี้ก็เป็นตัวที่
พอใช้เหมือนกัน ไม่เชื่อ คอย คูลิ)

นายหอยโข่ง ทนาย ลม เต็ เจ้า พระยา บรม มหา ประ ที่ป้ แก้ว
(ตัว กระนั้น ๆ แทะ ไม่สู้ สำคัญ นัก)

เจ็ดตัวคั้งแซ พ่อ ค้ำ มั่งมี อายุ ประมาณ ๕๕ ปี (ตัวตลก ถ้า
ได้แม่ท--งล--เปน ก็ดี ถ้าไม่ได้ก็ขอให้ทำ
ท่า ให้เหมือน)

เต็กลีมา บ่าว นายสมย์ (ใคร ๆ เปนก็ได้)

คุณสาริกา หญิงหม้าย อายุ ประมาณ ๕๕ ปี (สำหรับ
แม่ช้--ใหญ่ ท่า จะ เปน ดี)

แม่วิไลย บุตรี คุณสาริกา อายุประมาณ ๒๐ ปี รูปร่าง
 กิริยา มารยาต ดี หุหุรา ทัวไป ทั้งตัว (ผู้แต่ง
 ตั้งใจ สำหรับ แม่พร--ม แต่ ถ้าไม่ได้แม่คน นั้น
 ผู้ที่จะเป็น ตัว นี้ ต้อง ขอให้ ตั้งท่า เลียน แม่พร--ม ให้
 เหมือน ที่ สุด ถ้าไม่ ทำ เช่น นั้น ขอให้ ผู้จัดการ ทย
 หน้า ให้ เจ็บ ๆ เกิด)

แม่มะม่วง ภรรยา เจ็ดตั้งแซ อายุประมาณ ๕๐ (ตัวตลก
 แม่แย--น เห็น จะ พอดี)

ลำรวย สาวใช้ ของ แม่วิไลย (ตัวไม่ สำคัญนัก)

ตัวไม่ใช้ ลคร

เจ้าของ ลคร สดั่งเวียง (ไต่ ยืน แต่ เลียง แหว ๆ อยู่ใน ฉาก
 เป็น พื้น) ผู้จัดการ ที่ ๑

หลวงนฤมิตรสรณีย์ (เอเยนต์ ของ ลคร สดั่งเวียง)

(นอกจาก นี้ มี ตัว วิ่ง ยุ่ง ๆ อีก หลาย ตัว สำ
 หรับ เปลี่ยน ฉาก จัดโรง ฯ ล ฯ)

ชุดที่ ๑

“ชื่นใจไม่ล้มค”

ฉาก: ห้องรับแขก ในบ้านคุณสาวิกา

(เมื่อเข็ดม่าน แมว วิไลย นั่งอยู่คนเดียว กลางห้อง.)

ตะนาวแปลง ๐ (ลุกคู้) แลน สง สสาร, สสาวิไลย, ใจเหี่ยวแห้ง นั่งกันแลง, กระจิก ๆ, ระวิกอยู่ อนิจจา, มารดา, ไม่เอนตุ เจ้ารูปทรุ, ระคายเคือง, กระจ็องใจ ไม่เห็นอก, ฟักอนาถ, จะขาดจิตร์ หล่อน นั่ง คิด, แต่ คำนึง, ถึงล้มคู้, ล้มครอง, ปรอง ดองใจ แต่ มารดา, ช่าง กระจไ, ไม่เมตตา จะชื่นใจ, เอาไป ยก, ให้ผัว แก่ แล ระแน, อัศจรรย์, บ้าตันทา แม่นิยม, ล้มเต็จ, เจ้าพระยา เห็นท่านมี, วาคนา, บารมี ๑๖ คำ ฯ

เจรจา   ๐ (วิไลย) พุทโธ่, ดูเอา เกอะ, ตัว
 เรา นี้ ช่าง เคะระห์ ร้าย เลี้ย นี้ กระจะไร   คุณแม่ ช่างไม่ เห็นอก
 เห็นใจ เรา มั่ง เลย ที เดียว   ใจเรา หรือ ก็รัก อยู่ กับ นายสมัย
 เขา หรือ สมคู่ สมคิม กับ เรา   ราว กับ นฤมิตร มาไว้ ให้ เป็น
 คู่ครอง กัน   คุณแม่ ก็ ช่าง กระจะไร ไม่ เห็นอก   จะเอา ตัว
 เรา นี้ ไปยก ให้ แก่ ท่านสมเด็จ เจ้าพระยา   แกออก แก่ คร่ำครว
 ป่านนั้น   เราจะไป รักไปใคร ะไร แก่ได้ ฯ (คุณสาริกา
 เข้า มา)

ตลุ่มโปง   ๐ (สาริกา) นี้ แน่วิไลย, ไฉนนี้้ง,
 จังจ้งอยู่ น้าอดดู, ทำเป็นบ้า, จิงฟ้าผี ทำหน้าเจ้า, หมั่นได้,
 ยังใจนี้ ดูเอาซี, ยังไม่ยืม, กริมออกมา (วิไลย) โธ่คุณแม่,
 ช่างรักแก, ไม่หยุตหย่อน ไม่ผันผอน, ตามใจลูก, ถูก หรือ ขา
 (สาริกา) จะ ต้อง การ, ะไร อีก เล่า, เจ้าธิดา แม่สมเด็จ,
 เจ้าพระยา, ท่าน มา เยือน (วิไลย) ลูกไม่หยาก, พยหน้า,
 เลยตาแก แลระแน, เปนบ้า, หาใครเหมือน (ลูกคู่) หล่อน

พุดพลาจ, ทางกระต๊อบ, ตีนกระเทือน หันหน้าไป, ช้างในเรือน,
เหมือนจะไป คุณแม่จับ, แขนไว้, (สาริกา) นี่โง่นี่ เออ
พ้าผี, เดี่ยวจะเคื่อง, เป็นเรื่องใหญ่ (ตุ๊กตุ๊ก) ลาว สลัด, ตูบัต
ตุบ้อง, เข้าห้องใน คุณแม่ผลุด ผลุด มาได้, ตั้งใจปอง (สา
ริกา) เอ๊ะ วิไลย, นี่โง, ทำหัวตื้อ ไม่นับถือ, มารดา, นำชุ่น
ช้อง (วิไลย) โง่งแหละ, แชวะเล่น, เป็นทำนอง เพราะ
จำเปน, จำต้อง, ตามใจคุณ ตินัน เกลียด, ท่าน ชุ่น นาง, วาง
เจ้าชู้ ในยาคาตุ, ที่ไร, ใจก็คุณ แก่แล้ว บ้า, กามา, ชุละมุน
ตุเอาเถิด, เกิดวุ่น, ไม่ควรเลย ฯ ๑๒ คำ ฯ เสร็จ

สาริกา — นี่แม่ แม่วิไลย ทำไม มานั่ง จงจ้ง
ทำหน้า บุต เหมือน บ้าไม้ หมั่นได้จริง จ้ง เตี่ยว แทะ พ้าผี
ชิ จะ ย้ม จะ แยม ออกมา มั่งไม่ได้ เตี่ยว หรือ ย้มชิ ย้ม
ไม่ย้ม เตี่ยว แม่ จะ เอา ก้อน อิริฐา หน้า เตี่ยว นี้เอง

วิไลย — คุณแม่ อย่า ทำ เผลอไป นะคะ คุณ
แม่ไม่ ใช่ เจ้า ของ ลคร จะ มา เอา ก้อน อิริฐา หน้า ตินันไม่

ได้นะ ขึ้น ปา ดิฉัน จะ พ้อง ด้วย

สาริกา -- โอ๊ยตาย จริง แม่ ก็ เผลอ พุด เลยไป
ขอโทษ เอะ ขอ ให้ ยิ้ม หน่อย

วิไล -- โอ้ คุณแม่ นี่ ก็ ช่าง รังแก ดิฉัน เสียจริง
จริง ที่ เดียว ไม่ หยุตหย่อน เลย คุณแม่ ควรจะ รู้ ดี แล้ว เตียว
ว่า นาง เอก นะ เขา ไม่ ยิ้ม กะ ใคร นอก จาก กับ นาย โรง กับ
คน อื่น ๆ ต่อ ให้ เป็น พระ อินทร พระ พรหม เขา ก็ ไม่ ยิ้ม ด้วย
เขา ต้อง ทำ หน้า บึ้ง ไว้ รัคมี ดี สี หน้า จึง สม ที่ เป็น นางเอก

สาริกา -- โอ้ เสีย แรง สม เด็จ เจ้า พระ ยา ท่าน
อุล้าห์ มา หา หล่อน ถึง บ้าน จะ ยิ้ม รับ ท่าน หน่อย ไม่ได้
เทียว หรือ

วิไล -- นัย ประสา อะไร กับ ตา สม เด็จ เจ้า พระ ยา
แต่ กับ คุณแม่ เอง ดิฉัน ยัง ไม่ ยิ้ม ด้วย แล้ว

สาริกา -- จริง ลุก แต่ สม เด็จ เจ้า พระ ยา ท่าน
อุล้าห์ มา หา หล่อน ถึง บ้าน เป็น วา คณา ของ เรา หนัก หนา นะ หล่อน

วิไลย — ดิฉันไม่ อยาก เห็น หน้า ค่ำ ตา อีตา แก่
นั้น เลย

สาริกา — อึย ดุ เอาซิ อะไร พุดอย่างนั้น ท่าน
เป็น ขุนนาง ผู้ใหญ่ นะ ลูก

วิไลย — ดิฉัน ไม่ ต้อง เกรงใจ เลย ดิฉัน เป็น
นางเอก ในโรงนี้ ใคร จะ มา ทำ อะไร ดิฉัน

ดวง พระธาดุดัตต์ ○ (สาริกา) โอ้แม่ หนู,
ดุเอาซิ, ยั้งแหละ แม่ช่วยแนะ, ดี ๆ นี้, วิไลเอ๋ย, สมเด็จเจ้า
พระยาหวัง, ตั้งใจเซย หล่อนเพิกเฉย, ไม่อินัง, ตั้งซังซิง (วิ
ไลย) ก็แกแก่, นี้คุณแม่, ไม่เห็น ออก, ทั้งรูปร่าง, สกระปรก,
ไปทุกสิ่ง (สาริกา) ท่าน มั่งมี, มากมาย, ก่าย กองยั้ง
(วิไลย) ชันจริงๆ, ไม่เห็น, เป็น อัศจรรย์ ถึง มีเงิน, เต็ม
แบงก์, แห่ง ช่องกง ลูกนี้ใจ, ไม่ประสงค์, ตาแก่นั้น (สาริกา)
จะต้องการ, ชายใด, ที่ไหนกัน (วิไลย) ที่รักฉัน, คุณสม้ย,
ใจหวานแท้ (สาริกา) ออกี मैं, แล่นลึก, ถึงตักแซก ช่าง

ไปแหวก, รักคน, จนออกแยะ (วิไลย) จิตรของไลย, รักหม้าย,
ไม่ผันแปร ขอคุณแม่, เข้าใจ, ไว้เช่นนี้ ฯ ๘ คำ ฯ เจริญ

สาริกา -- โอ้แม่หนู ละ ก็ ยั้ง แหละ แม่ ช่วย
แนะนำ ให้ ดี ๆ ละ ก็ ไม่ เชื่อ สมนัด เจ้าพระยา ท่าน มีความ
พอใจ ใน ตัว หล่อน จริงจริง หล่อน ก็ ทำ เพิกเฉย ไม่ อิง
ท่าน มั่ง เลย

วิไลย -- ก็ ออก แก่ ปาน นั้น รูป ร้าง ก็ ออก
สกระปรก

สาริกา -- พุทโธ่ ท่าน มั่ง มี เงิน ทอง มาก มาย
นะ ลูก วิชา บารมี ท่าน หรือ ก็ มาก ใน อำเภอก ของ
สาร ไม่มี ใคร สู้ ท่าน ละ ตุ หรือ ตัก ที่ ท่าน อยู่ ก็ ออก ไทใหญ่
โตระโหฐาน มี ผู้คน คึกคัก คอย ปฏิบัติ ท่าน ทุก เวลา
ยัง มี หน้า ขำ มี หมอ อยู่ ประจำ คอย รักษา พยาบาล ท่าน อยู่ เสมอ
ยั้ง งี้ แล้ว จะ เอา อะไร อีก ละ

วิไลย -- ดินนี้ ไม่ต้อง การ เลย ถึง จะ มั่ง มี

ปาน ไต ก็ไม่ต้อง การ   ค่อ ให้ยก ตึก ที่ ปาก คลองสาร ให้
เป็น ของ ดิฉัน ครอบ ครอบ คน เดียว ดิฉัน ก็ ไม่ ปรารถนา

สาริกา -- ไร่ นี้ หล่อน จะ ต้องการ อะไร หรือ
รักใคร่ อยู่ แล้ว   หา ? ยัง ไง

วิไลย -- ดิฉัน จะ บอก คุณแม่ ตาม ตรง   ดิฉัน
นะ รัก อยู่ กับ คุณสมัย

สาริกา -- ออก อีแม่ นั้น แล่น ลึก ถึง ตึก แหก   นะ
อะไร แม่หนู นี้   ทำไม วิ่ง ไป รัก อ้าย คน จน อย่าง นั้น ก็ ไม่
รู้ ได้ ละ

วิไลย -- เพราะ เขา เป็น นาย ไร่ จึง ต้อง รัก   คุณ
แม่ นี้ ก็ พิลึก จริง   กะ อีเท่า นี้ ก็ ไม่ เข้าใจ ด้วย

สาริกา -- ทำไม แม่ จะ ไม่ เข้าใจ   แม่ เข้าใจ ดี
แล้ว   แต่ ถ้า แม่ ยอม ตามใจ หล่อน เสีย แต่ เดียว นี้ ละ ก็   จะ
มี เรื่อง มี ราว อะไร ค่อ ไป ละ   ลคร นี้ มี ต้อง เลิก กัน เพียง
นี้ หรือ หล่อน

วิไลย — ข้อ นั้น ก็ จริง ตาม คุณแม่ ว่า ถ้าเช่น
นั้น ก็ ตามใจ ซิคะ

(สมเด็จพระเจ้าพระยาบรมมหา ประทีปแก้ว เตรีงฟ้า เข้า มา)

สร้อยสนตัด ○ (ลูกคู่) ท่านสมเด็จพระเจ้าพระ
ยา, ส่งายศ นาม ปรางกุ, ประทีปแก้ว, แพรวดักดีศรี พิศดู
สาว, วิไลยเลิศ, เกิดยินดี หัวร่อริก, ซิกซ, อยุ่ไปมา (สม
เด็จพระเจ้าพระยา) งาม จริง ๆ, เจียว วิไลย, ให้ตาย โหง ไม่
แกล้งยอ, คอโก่ง, เล่นทรอกหนา ควร เป็น ท่าน, ผู้หญิง ยอด,
หยอด ไนยตา ของ สมเด็จพระเจ้าพระยา, ยศอุดม (ลูกคู่)
ยิ่งดูไป, ใจ ติด, พินิจโฉม, ใคร ประ โลม, เล้าเล่น, เปน ปฐม
เคียรค่านับ, มือชยัย, จะจับนม นาง ผลัก ออก, หก ล้ม, ระทมไป
(วิไลย) ดูเขาซิ, นีอะไร, ยังใจ ช่างไม่มี, กิริยา, บ้าไปได้
(สมเด็จพระเจ้าพระยา) พุทไธพี, คิด เห็น, ไม่ เปนไร คุณแม่
หล่อน, ยกให้, โดยยินยอม ฉันทินดี, ที่สุด, อยาก ชุด หล่อน
เข้า ห้อง นอน, แขน ขิด, สนิท สนม (สารีกา) ใต้เท้า ก้อ,

ควร จะงต, และ อด ขอม การ แต่ง งาน, เตรียม พร้อม, แล้ว
หรือ คะ (สมเด็จ เจ้าพระยา) ฉับไป ทา, โทรา, ให้ ทา ฤกษ์
โทรหั่วร่อ, เอ็ก ๆ, อยู่ เจียว หละ เขา ให้ ฤกษ์, มรื่นนี้, ดินักละ
การอาวาท, ท่าจะ, สมคะเน ฯ ๑๓ คำ ฯ เจริญ

สมเด็จ เจ้า พระ ยา -- เออ แม่ คุณ แม่วิไลย
ช่าง งาม กระจไ ะหล่อน เอ๊ย ใน โลก นี้ ไม่มี ตัว จับ เปน
เพ็ดจ้จริง ๆ ไม่ แกล้ง ขอบ เลย ให้ ตาย โทง สิ หล่อน อย่าง
นี้ ชิ ถึง จะ ควร เปน ท่าน ผู้หญิง คู่ กับ สมเด็จ เจ้าพระยา ตุ
เถอะ มัน ช่าง สม กัน จริง ๆ นะ (ตั้งท่า จะ เข้าไป คลอเคลีย)

วิไลย -- ตุ เออ ชิ อ้ายแก่ (ผลักออก สมเด็จ เจ้า
พระยา ๆ ทกล้ม) ตุ เออ เถอะ ทำ เปน บ้า ไป ได้

ส. จ. -- ไม่ใช่ เปน บ้า เลย หล่อน เปน แต่
เล่น มัน กระจุก หน้อย เท่านั้น แม่คุณ แม่ยอด รัก ของ พี่ คุณ
แม่ หล่อน ก็ ยก ให้ กับ พี่ แล้ว ทำไม ยัง จะ ทำ เล่น ตัว ไป อีก
พี่ หรือ ใจ เต็น ตัก ๆ ตัก ๆ มือ หรือ คัน อยาก จะ จุง หล่อน เข้า

ไป ใน ห้อง สอง ต่อ สอง แล้ว ก็ —

สาริกา — อู๊ย ดุซึ ไต้เท้า ก็ ทำไม พุดยั้ง งั้นละ
เจ้าคะ ลูกดิฉันยังสาว ยังแล้ว ยัง เป็น พรหมจรรย์ ไม่ควร
จะพุด ให้หล่อน อาย

ส. จ. — อ้าว! นี่ ลูกสาว หล่อน นะ ยัง เป็นพรหม
จรรย์ อยู่หรือ

สาริกา — ก็ ยัง งั้น ซิ เจ้าคะ

ส. จ. — ไหน เขา ว่า กัน ว่า —

สาริกา — อู๊ย เจ้าคุณ ละ ก็ นั้น มัน นอก เรื่อง
ต่าง หาก ใน เรื่อง ลคร นี้ เขาก็ เป็น พรหมจรรย์ ซิ เจ้าคะ

ส. จ. — อ้อ จริง! จริง! มัน เผลอไป ขอโทษ

สาริกา — ก็นี่ เจ้าคุณ ได้ หา ฤกษ์ พานา ทิไว้
แล้วหรือ เจ้าคะ

ส. จ. — ไหร่ เขา หา แล้ว เขาว่า มรื้น นี้แหละ
เป็นวัน เหมาะ

ลาวิกา -- อะไร เร็ว ยัง งั้น เทียว หรือ เจ้าคะ

ล.จ. -- แต่ ยัง งั้น ยัง ไม่ ทั่น ใจ อยากร ใ้ วัน
นี้ เสีย ด้วย ซ้ำ ยัง ใจ จะ แม่ วิไลย ยอดรัก ของ พี่ หล่อน
จะ ว่า ไง

วิไลย (สบัดหน้า) ไม่ รู้ ได้

ล.จ. -- หล่อน ไม่ พอ ใจ ฉัน เพราะ เหตุ ไต จะ

วิไลย -- เพราะ ไม่ ไซ่ ตัว นายโรง นะ ซี้ เท่านั้น

ก็ ต้อง ถาม

ล.จ. -- ทำไม ถ้า ไม่ เปน นายโรง เปน ผัว
หล่อน ไม่ ได้ หรือ

วิไลย -- เปน ผัว นะ ทำไม จะ ไม่ ได้ แต่ ฉัน
รัก ไม่ ได้

ล.จ. -- รัก ไม่ ได้ ก็ ซ่าง เกอะ ฉัน รัก หล่อน
คน เดียว ก็ ได้ เปน ที่ พอ ใจ ฉัน ก็ แล้ว กัน เมื่อ แต่ง งาน
กัน แล้ว ถึง หล่อน จะ ไม่ รัก ก็ ไม่ เปน ไไร ฉัน คง ได้ ตาม ความ

ประสงค์เป็นแน่

วิไลย -- คุณแม่คะ วาน เอา อีตาแก่นี้ ไปเสียบ
ที่ เถอะ

ส.จ. -- อ๊ะ จะมายกแม่ให้แทนฉันไม่ยอม
นะ เมียแก่ๆ ฉันมีอยู่ที่บ้านหลายคนแล้ว เกินต้องการ
เมื่อเต็มที ไม่ได้ยังอกยังใจ

สาริกา -- โอ้เจ้าคุณก็ อายุดิฉัน ๔๕ เท่านั้น
ก็ เรียกว่า แก่หรือเจ้าคะ

ส.จ. -- แก่เกินไป ราว ๓๐ ปี

วิไลย -- อ้อ! เจ้าคุณ ชอบรุ่นๆ ราว ๑๕ หรือ

ส.จ. -- ก็ ตั้ อยู่ ราว นั้น

วิไลย -- ถ้ายังงั้น ดิฉัน ก็ แก่ เกินไป ๕ ปี แล้ว

เพราะ อายุ ดิฉัน ถึง ๒๐

ส.จ. -- อ้อ ยังงั้น หรือ ตายจริง ถ้ายังงั้น
ฉัน เห็น จะ เจรจา ผิดไป เสีย แล้ว ฉัน ควร จะ กล่าว ว่า ชอบ

อายุ ๒๐ เป็นพอดี นี่ฉัน กลับ เข้าไป ในโรง จะ ถูก โขก
หัว กระ มัง

วิไลย -- ถ้า ถูก ก็ ดี ฉันไม่ สงสาร เลย

สาริกา -- เจ้าคุณคะ เรา แก่ ๆ เท่า ไม่มี ใคร
เขา อยาก ดู หรอก เจ้าคะ เข้าโรง ดีกว่า (พากัน เข้าโรง)

พรรณฝรั่ง ○ (ลุกคู้) สาว วิไลย, ใจรัก,
สมัค สมาน กระ สัน ล้าน, สมัค สมัย, ไม่ หั้น เท ชัง น้ำ หน้า,
ตาชรา, รูป เกเร จะ เอียงเอ, อย่างไร, จะ ได้ พัน (วิไลย)
แม่ เปน กรรม, จำ พราว, จาก ยอด รัก ขอ เพียง ให้, เห็น ภัค ตรี,
อีก ลัก หน จำ จะ คิด, ถ้าย เท, ด้วย เล่ห์ กล หนี ขึ้น ไป เมือง บน,
พอ พัน ภัย จำ จะ หนี, ขึ้น ไป หา, คุณ บ้า ม่วง พอ ล่อ ลวง,
ให้ ต้อง ตาม, และ ตาม ไถ่ จะ บอก ชาว, พี่ เรา, ได้ เข้า ใจ
ให้ ตาม ไป, พา หนี, ที่ จึง ฮือ ๆ ๖ คำ ๆ เกรง

วิไลย - เออ ทำ ยัง ไง หนอ จึง จะ พัน จาก เจ้าม
มือ ตา สม เต็จ เจ้า พระ ยา ครั้ง นี้ อ้อ! นี้ ก ออก แล้ว เรา จะ

ต้องหนีขึ้นไปหาบ้านม่วงที่แกไปเป็นเมียเจ้ ลัวตั้ง แซ อยู่ที่เมืองบน แล้วเราก็จะบอกพี่สมัยให้ตามขึ้นไปรับตัวเราเลยพากันหนีไปเสียทีเดียวได้การ ๆ

ลมิ่งทอง   ○ (ลูกคู่) คิดเท่านั้น, พลันหยิบ, กระดาษมา และหยิบหมึก, ปากกา, เขียนหนังสือ เขียนสำเนา, ตังหมาย, ด้วยลายมือ เรียกสาวใช้, ให้ถือ, สาราไป (วิไล) เขี่ย สำรว, ออกมา, ฆ่าข้าที่ (สำรวออกมา) หนังสือ, มีถึง, คุณสมัย เอ็งจรับ, เร็วร้อน, อย่างอนใจ อย่างไร, ซักช้า, กว่าจำเปน, (สำรว กลับเข้าโรง ลูกคู่ ร้องต่อไป) สาววิไล, กรุ่มกริม, ยิ้มในหน้า เพราะเห็นว่า, ท่าทาง, จะหมดเชิญ ตู ภัคตร์ ผ่อง, เพียงจันทร์, ในวันเพ็ญ หัวเราะเล่น, ก๊ก ๆ, ระริก ริบ จัดแจง, เข้าของ, เงินทอง ได้บรรจลง, ทัพใหญ่, ให้เต็มที่ ฉวย สะไบ, คลุมป่า, ทำเข้าที่ แล้วรีบหนี, จากสถาน, บ้านแม่พลัน ๆ เช็ดน้ำ ๘ คำ ๆ

ปิด ม่าน

ความรัก พา ไป

ฉาก : ห้องในบ้าน นายสมย์

(เมื่อ เปิดม่าน นายสมย์ ยืน อยู่ คน เดียว กลาง ห้อง)

โยนตาบ   ◉ (ลูกคู่)   สงสารชาย, นายสมย์,
ใจใครกเศร้า คิดถึงเจ้า, โคมวิไลย, หัวใจสิ้น ตั้งแต่วาน,
นี้ไม่, ได้พบกัน   เจ้าแจ่มจันทร์, จะแปนคู่ช, หรือ ทุกข์ร้อน
ได้ยืนข่าว, กล่าวระบือ, ลือกันมา   ว่าสมเด็จ, เจ้าพระยา,
ซอลมร   คุณสาริกา, มารดา, ของ บังอร   จะยกหล่อน, ให้
ตาแก่, เปนแน่แล้ว   แม้เปนจริง, เช่นนี้, ที่แลงโคก จิตรวิโยค,
หม่นหมอง, ไม่มองแล้ว   หยิบเบรานิง, ออกมามอง, ตาย้องแขว
ชรอยเรา, จะไม่ แคล้ว, ลูกบั้นไป   แม้วิไลย, ตกไป, แก่ผู้อื่น
เห็นแต่บั้น, ช่วยระงับ, ตับทุกข์ได้   ครั้นจะยิง, ทันที, บัดนี้
ไซร์   เรื่องจะจบ, เร็วไป, ไม่เข้าที่   ฯ ๘ คำ ฯ เจจ

สมัย -- ไม่ได้การจริง ๆ ถ้าคุณแม่สาวริกาไม่
เมตตาเรา ยกแม่ไว้โดยหัวใจหวานของเราให้ตาแก่เสีย
แล้ว เราก็ไม่มีอื่นนอกจากต้องเอาเจ้าเขรานิ่งนี่เป็นที่
พึ่งเท่านั้น (หยิบขึ้นขึ้นคั่งท่าเหมือนจะยิงตัว) อ๊ะ!
จะยิงเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ถ้าเราตายเสียแล้วก็จบเรื่องเร็ว
ไป ต้องลัดใจไว้ก่อน (เดินไปเดินมา ครู่๑ แล้วจึง
พูดต่อไป) เอ๊ะ! นี่ยังไงไม่เห็นมีใครมา ถ้าจะให้
เราต้องอยู่คนเดียวเช่นนี้ก็แย่นะซี (เด็กลีมาคนใช้
ออกมา) อ้อ! เอ็งหรือ มีอะไรอะไรวะ

ลีมา -- ผมได้ยินคุณบ่นว่า ขยากหาเพื่อนคุย
ผมก็ออกมาคุย

สมัย -- อ้ายนี่ทลิ่งพิลึก ตัวนายโรงอย่างกุงจะ
คุยกับคนอย่าง มิ่ง ได้หรือ

ลีมา -- ผมไม่รังเกียจเลย

สมัย -- ก็ กุงรังเกียจ มิ่งนี่วะ

สีมา -- อ้าว ถ้างั้นก็แล้วไปซิ (ตั้งท่าเดิน

เข้าโรง)

สมัย -- ประเดี๋ยวก่อน นีที่เองออกมานะมีอยู่ใน

ยทหรือ

สีมา -- มี

สมัย -- ก็ทำไม ไม่พูดไป ตาม บทละ มา พูด

เบื้อย อะไร

สีมา -- โนบทว่าให้ผมออกมาบอก ว่า ผู้หญิง

คนหนึ่ง เขา มาทา

สมัย -- ก็ทำไม ไม่ บอก ไปละ

สีมา -- ก็ ตัวเขายัง ไม่มา นีครับ

สมัย -- ทำไม ยัง ไม่มา

สีมา -- เขาว่า เขา มา นั่ง คอย อยู่ในเวลา เปลี่ยน

ฉาก จนหน้าเขารวขึ้นหมดแล้ว เขาคงกลับเข้าไปตบแต่งใหม่

สมัย -- เข้าไปดูที่หรือ เขามาหรือยัง

ลีมา -- ไม่ต้องเข้าไปละครับ เห็นเขามาคอย

อยู่ริมฉากนั้น แล้ว

สมัย -- ก็ ไปเชิญเขา เข้ามาซิ

ลีมา -- เชิญ หล่อน

(ลำรวยออกมา)

คล้มโปง ○ (ลำรวย) นี่เจ้าคะ, จดหมาย
นายดิฉัน ให้ถือมา, ดับพลัน, ถึงคุณนี่ (สมัย) ดันชอบใจ,
แม่ลำรวย, ช่วยชีวิต เมื่อกัน, ดันเกือบ, จะม้วยมรณ (ลูกคู่)
สมัยยิ้ม, กริมรัย, หนึ่งถือมา เปิดฉนั้นก, ลารว, สายลมร อ่าน
รู้เรื่อง, เคื่องใจ, ดั่งไฟฟอน สงสาร หล่อน, ถูกย้ายแม่, รั้ง
แกจริง อ่านแล้วอึ้ง, อ้าอยู่, มิรู้ที่ จะทำอย่าง, ไรดี, ช่วย
ยอดหญิง แม้ไม่ไป, เหมือนไม้รัก, สมัคจริง ถ้าแม่ไป, ก็
ต้องทิ้ง, น้าที่ไป จะต้องขาด, ราชการ, งานกำหนด จะถูกลด,
เงินเดือนแน่, แก้ไม่ไหว จะตานาย, จะขยาย, ว่าอะไร เพราะ

ลาแล้ว, มาได้, เปนหลายครา ฯ ๘ คำ ฯ เจจ

สมัย -- เออเนื้เราจะทำอย่างไรดีหนอ แม่วิไลย
หัวใจหวาน ของเราเขานัดให้เราตามเขาขึ้นไป เมืองบน ครั้น
เราจะ ไม่ไปหรือ หล่อนก็ จะว่า ได้ว่า ไม่รักจริง แต่ครั้น จะ
ทิ้งไป ก็ จะ ถูกตัด เงินเดือน ทำไ้ใจดีหนอ

ลีมา -- บอกบ้วยไม่ได้หรือ ครับ

สมัย -- มึงละก็ ทิ้ง ยั้ง แทะ ทุพุด บ้องมึง

ไม่รู้หรือ

ลีมา -- ไม่เห็นบ้องเห็น แบ้งอะ ไรนี้ครับ

สมัย -- มึงละเชื่อ พุด อย่างที่ทุพุดนะ แทะเขา

เรียกว่า ทุพุด บ้อง

ลีมา -- ตามใจซี (เข้าโรง)

ลำรวย -- คุณสมัยคะ ดินันไป ได้หรือยัง

สมัย -- อ้อ นั่นหล่อนยังอยู่หรือ

ลำรวย -- ก็ยัง อยู่ นะ ซิคะ ดินัน จะ คอยรับ

ตอบ หนังสือ

สมัย -- อ้อไม่มีตอบ

สำรวย -- ถ้ายังงั้นดิฉันสถานะคะ (เข้าโรง)
(นายสามารถเข้ามา)

สร้อยสนตัด   © (ลูกคู่) นายสามารถ, ผู้ฉลาด
ในทางคิด เป็นคู่มิตร, ของสมัย, ใจเก่งกล้า ถึงยามเย็น, เทียว
เล่น, ใน ภาวรา จึง แวะมา, เยี่ยมมิตร, ผู้ซิด ขม จับมือ กัน,
อย่างเรียบง่าย, ธรรมเนียมใหม่ คิว โดซ์, ทั้งคู่, ดูพอสม สามารถ
ปรา, ไสยมิตร, จิตรนิยม ถูกอารมณ์, ปรับทุกข์, และ สุข กัน
(สามารถ) เป็นอย่างไร, พ่อสมัย, ยังไง ดูหน้าตา, ยู่ยี่, ที่
น่าขัน (สมัย) ไร้อะไร, เราเคย, เป็นเพื่อนกัน จึงช่วย
คิด, ผ่อนผัน, ให้เบาใจ (ลูกคู่) แล้วเล่าความ, ตาม เหตุที่
ขัดข้อง ไม่ปกบ้อง, อำพรางมิตร, เชื่อจิตรได้ (สมัย) ยัง
ไงเพื่อน, ขอปลุกษา, จะ ว่า ไร จะควรทำ, อย่างไร, เป็น
อย่าง ดี (สามารถ) ฉันทเห็น ควร, จะ คำนึง, ถึงใจหวาน

ราชการ, มีคน, จะแทนที่ แต่ส่วนนาง, ลำปางค์ เขียม, เรียม
 เต็มที่ แม่ หลุดไป, ครานี้, เห็นเสียเค้า ควรเพื่อนรียบ, คิดตาม,
 แม่ ทราม ไวย ลำแดงใจ, ประจักษ์, ว่ารักเขา จงรียบคิด,
 ตามไป, อย่าใจเบา รถไฟเข้า, พรุ่งนี้, มีเหมาะการ (ลูกคู่)
 นายสมัย, ใจสว่าง, กระจ่างแจ่ม ยัมแฉล้ม, ยินดี, ที่คำขาน
 หยิบว้ล็ก, โชคตา, มีช้านาน ชวนดื่มให้, หัวใจหวาน, ให้สบาย
 หยิบกระเป่า, คู่มือ, ถือท่าเก้ แล้วจึงเซ, กัดไม้, กัยสหาย ทย
 หมวกสาน, ปานามา, รียบหน้าชาย แล้วเยื้องกราย, จากห้อง
 ตามน้องไป ฯ ๑๖ คำ ฯ

บัตมาาน

ชุดที่ ๓

รถไฟพาจร

ฉาก : ริมสถานีรถไฟ

(เมื่อเปิดม่านแล้ว นายสมย์เดินออกมา เด็ก
ลีมา แยก กระเป๋า เดินตามหลัง)

สมย์ -- เฮ้ย! เวลาเท่าไร ละ

ลีมา -- ราว ๒ ยามได้ กระมัง ครับ

สมย์ -- ไม่ใช่ น่า เวลาใน เรื่อง ดรณะ

ลีมา -- ผมจะไป ทราบยังงี้ได้

สมย์ -- เอ็ง ละไม่มี ฐานะอะไรเสีย หมดแหละ แล้ว
ก็จะ แค้น มา เล่น ดรณ กัย เขาทำไม ก็ไม่รู้ละ

ลีมา -- ก็ให้ผม เล่น ผม ก็ เล่น ซิ ไม่เล่น ท่าน
จะได้ เขียน ประไร ละ

สมัย -- ทำไมเชิงเล่นไม่ได้ผลประโยชน์บ้างหรือ

ลีมา -- ก็ ผม เป็น นายโรง อย่างคุณ เมื่อไหร่ ละ

คน อย่าง ผม จะได้ อะไร ได้แต่ โขกหัว กับ ถูก เตะ คุณ สิ

บริบูรณ์ ทุก อย่าง ขอ อะไร ขอได้ สวรรค์ มีหน้า ช้ำ ยังมีคน

นอกๆ ที่ มา ตู มา คิด ใจ อีก ละ

สมัย -- อ้ายนี้ พุด นอกเรื่อง ว่าไป เทียวนะ เลิก

กัน ที

ลีมา -- เลิกไม่ได้ ผมรับ คำสั่ง มาว่า ให้ พุด ไป

พุด อะไร ๆ ก็ ได้ พอ แต่ ให้ กิน เวลา ก็ แล้ว กัน จน กว่า ตัว

ดี ๆ เขา จะ ออก

สมัย -- เอ้า! นายสามารถ เขา มาแล้วละ หยุด

พุด เลีย ที่ เถอะ

(นายสามารถวิ่งออกมา จับแขนนายสมัย ทำหน้าตื่น)

สร้อยสนศักดิ์ ○ (สามารถ) แน่ะเฮ้ย เกลอ,

เออ พัง, ฉันทน่อยเกิด ฉันทเห็นท่า,ว่าจะเกิด, กาทลใหญ่ ฉันท

ชั้นรด, ยนต์ เทียว, ดดเลี้ยวไป เห็นอะไร, น่ากลัว, ชนหัวชั้น
 (สมย์) เหตุอะไร, บชกข้า, มาให้แจ้ง รับแดง, ตามจริง
 ทุกสิ่งสรรพ (สามารถ) ชุ้นเห็นแล้ว, ก็ตระหนก, ตกใจ ครัน
 (สมย์) เห็นใครนั่น, จงแสดง, ให้แจ้งใจ (สามารถ) ตา
 หอยโข่ง, นักเลง, เก่งฉกาจ แก่สามารถ, เข้มแข็ง, แร่งยิ่งใหญ่
 (สมย์) เอ๊ะ! หอยโข่ง, หอยชิง, ถึงอะไร (สามารถ)
 ถึงที่ไหน, แก่คือแม่, เจ้าพระยา (สมย์) ก็แล้วไง, เหตุ
 ไฉน, ตกใจนัก (สามารถ) โอพุทโธ, เพื่อนรัก, ใจนักหนา
 ตาหอยโข่ง, บักบิน, ชั้นแตรัมคาร์ ด้วงมูต ๆ ชูดมา, สถานี่
 แก่มุ่งตาม, แม่ วิไลย, ไป เมือง ขน ถ้าจับได้, ละก็ นั้น,
 เจียวพ่ามี เกลอรระวัง, ตัวไว้, ให้จงดี อย่าเสียที, ตาหอยโข่ง,
 โกงค์โค้งนอน ฯ ๑๐ คำ ฯ เวงจา

สามารถ — ระวังนะเพื่อน ตาหอยโข่ง คนนี้ แก่
 าลค์ญนัก เค็มจัด เทียว

สมย์ — หอยโข่ง อะไร

สามารถ -- พุทโธ่ ก็อธิบายจนคอจะแตกแล้ว
ยังไม่เข้าใจอีกหรือ

สมย์ -- อ้าว ก็อธิบายร้องเป็นเพลง ใคร จะไป
เข้าใจ แกได้เล่า

สามารถ -- อ้าว! ก็ ถ้า ยังงั้น ทำไม แก ร้องตอบ
กัน มาได้ล่ะ

สมย์ -- ก็ บท เขา คอย บอก อยู่ ใน โรง ทำไม จะ
ร้องไม่ได้ แกนี่ พิลึก จริง ๆ

สามารถ -- ถ้า ยังงั้น บทที่ แก ร้อง แก ไม่ เข้า
ใจ หรือ

สมย์ -- ก็ เข้าใจ บ้าง ไม่ เข้าใจ บ้าง ก็ แก ละ

สามารถ -- เหมือนกัน

สมย์ -- พุทโธ่ ก็ ถ้า ยังงั้น จะ ร้อง ทำไม

สามารถ -- ก็ ท่าน กะให้ ร้อง ไม่ ร้อง ได้ หรือ ที่
จริง คน ตู เขา คง เบื่อ พิลึก

สมัย -- ก็ จนใจ ซิเกลอ แต่ส่วน ตัว กันนะไม่
เห็นใคร บ่นเลย ว่า เขื่อ มี แต่ เขา บ่น ว่า ออก น้อยไป เขา
ขยาด ดู มาก ๆ

สามารถ -- นี้ ถึง บทธาหอยโข่ง แล้ว ไม่ใช่ หรือ
สมัย -- ดูเหมือน ถึง แล้ว

สามารถ -- หอยโข่ง ออกซิ กันต้องเลี้ยงไปละ

สมัย -- ประเดี๋ยวก่อน แยกยังไม่ได้นะ นำเลย
ว่าจะเอาเปรียบ ตาหอยโข่ง ยังไง

สามารถ -- เปนติเด็กตีฟ รับอาสา ตาม ตัว แม่
วิไลยให้ ได้ยัง ไรละ

สมัย -- เออ ! จริง กัน ต้อง ทำท่า เปน นิกริน
เตอร์ หรือ

สามารถ -- นิกรไม่ดี ทรอก งุ่มง่าม เปน แนต์
บิงเกอร์ ตัน ดี กว่า

สมัย -- ขอบใจ ดีที่เดี๋ยว

สามารถ -- ลาทีละนะ (เข้าโรง)

สมัย -- เฮ้ย อ้ายลีมา แนน๊ะอ้าย ตัวเหลียว
หน้าไซ้ไหม

ลีมา -- ครับ อ้ายตัวท่าท่ายังงี้ (ท่าท่าอย่าง
แน็ตในภาพยนตร์)

สมัย -- เฮอ! ดีละ กุจำได้แล้ว

(ตาหอยโข่งทนายสมเด็จเจ้าพระยาออกมา)

สมัยไปง ○ (สมัย) ประทาน โทษ, ไปรด
ด้วย, เกิดนายจำ อันตู่ซ่า, พเจ้าคือ, ชื่อนายลอน เปนนักสืบ,
ชำนาญ, ซาญสุนทร, ทั้งลอนดอน, ชันชื้อ, ผิมอดี ฉันทราบ
ข่าว, ราวเรื่อง, นำเคื่องชุ่น อันมีแต่, เจ้าประคุณ, iew ๆ นี้
ฉันทรบ, อาสา, ในคราน สืบคดี, ให้จงได้, ตั้งใจจินต์ (หอย
โข่ง) ฉันทชอบใจ, นี้กระไร, ขอบใจจริง คงจะได้, ยอดหญิง
สมถวิล แม้ไม่ได้, ฉันทไม่พัน, ซึ่งมลทิน คงไม่สิ้น, ถูกค่า,
มารคาไป (สมัย) ก็ดีแล้ว, ถึงเวลา, จะคลาเคลื่อน รด

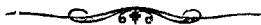
ชะเยื่อน, แล้วจะจับ, ที่ไหนไหน มาเร็ว ๆ, ลุงมา, อย่ารำไร
(ลูกคู่) ทั้งสองจับ, รถไฟ, ไปเมืองบน ๆ เชิด ๘ คำ ๆ
(เลี้ยงตลอดรถไฟ)

บัดมาน

ชุดที่ ๕

ตามสมรพบ ได้

ฉาก: ห้องรับแขกในบ้าน เจ้ ล้ว ตั้ง แซ

(เมื่อเปลี่ยนฉากแล้ว แต่ยังไม่เปิดม่าน
หลวงนฤมิตรสรณีย์เดินออกมาที่กลางโรง พบกับผู้จัดการที่ ๑)

หลวงนฤมิตร — ไม่ได้ การละ ขอรับ คน ๆ
เหมือน จะบ่น กันบ้างแล้ว ว่า เมื่อ

ผู้จัดการ — เอ๊ะ! ก็เบื่อทำ ไมไม่ ไปเสียเล่า
เงิน ทอง เราก็ ได้ ไว้แล้ว ถึง จะไปเราก็ไม่เสีย ประโยชน์
อะไร

หลวงนฤมิตร — ผมก็ ได้ พุดซัก ชวน หลาย ราย
แล้ว แต่เขาไม่ไป เขาจะดูให้ตลอดก็ได้ ก็นี้ยังมีเหลือ
อีก มาก หรือ ครับ

ผู้จัดการ -- ออายังเล่นต่อไปได้อีกราว ๖ ชั่วโมง

หลวงนฤมิตร -- จะตัดบ้างไม่ได้หรือครับ

ผู้จัดการ -- จะตัดตรงไหน

หลวงนฤมิตร -- ตัดซุสนี้ไม่ได้หรือครับ

ผู้จัดการ -- ตัดยังไงได้ ทั้งนายโรง ทั้งนาง

เอก เขา ออก เขาจะฉุนใหญ่ ไร่ละ ถ้าตัด บางที่เขาจะพัน
เสียไปได้อีก ๗ วันก็ได้ ถ้าไม่ร้อนถึงเจ้าคุณ ยมราช ก็ นับ
ว่าดีละ

หลวงนฤมิตร -- ก็ ลองถาม เขาดูไม่ได้หรือครับ

ผู้จัดการ -- คุณหลวง พุดกับ เขาเองซี

หลวงนฤมิตร -- ผม พุด ไม่ เหมาะ เพราะ ไม่
ใช้ น้ำที่ ผม น้ำที่ ผม ล้ำ ทรัพย์ เป็น คน ด้ย คน ๑ ต่าง หาก ถ้า ใน
ส่วน ัก การ ข้าง นอก โรง คุณ จะ ต้องการ ให้ ผม ทำ อย่าง ไร เป็น
รับ ได้ ทั้ง ล้น จะ ให้ ผม ชัก ัก จง คน ด้ย อย่าง ไร ๆ ผม จะ พยายาม
เต็ม ลัก ัก ล้าง แต่ ส่วน ใน โรง เป็น น้ำ ที่ ของ คุณ

เจ้าของ ลคร (พุดจากใน ฉาก) -- นั้น อะไร
กัน (ผู้จัดการ กับ หลวง นฤมิตร นั่งลงและไหว้เข้าไปใน โรง
ทั้ง ๒ คน)

ผู้จัดการ -- คุณหลวง นฤมิตร ว่า เห็นควร ตัดชุด
นี้สักชุด ๑ เพื่อให้ เรื่อง ล้น เข้าอีก

เจ้าของ ลคร -- ก็ กงการอะไร ของ หลวง นฤมิตร
ลคร ของ แก่ญา

หลวง นฤมิตร -- ห้ามได้ แต่เกล้า เห็น คนดู
ออก เมื่อ ๗ แล้ว เกรงว่า เขาจะบ่น มาก ไป

เจ้าของ ลคร -- แก่ เห็น ควร ตัดญา

หลวง นฤมิตร -- สู้แล้วแต่ จะไปรด

เจ้าของ ลคร (เสียงตั้ง) -- ก็ จะให้ตัดหรือ

ไม่ให้ตัดละ

หลวง นฤมิตร -- สู้ แล้วแต่ จะไปรด

เจ้า ของ ลคร -- แก่ ก็ พุด ซ้ำอยู่ คำ เตียว เท่า นั้น

ก็เมื่อ แกไม่ อยากรุ ลคร ของเขาก็ ได หัวแก ไปซิ ทำไม
ต้องมานั่งบ่น อยู่ด้วย (หลวง นฤมิตร ทำหน้า ม่อยไม่ ตอบ
อะไร) ยังไง ผู้จัดการ จะตัด หรือ ไม่ตัด

ผู้จัดการ -- ถ้า จะตัด ก็น่า เสีย คาย แต่ ถ้า
ไม่ตัด ก็ ดู จะ ยาว อยู่สัก ---

เจ้าของ ลคร -- เอ! เอ! ตกลง ตัด ! ตัด ! เพราะ
ใคร ๆ ก็ พา กัน เบื่อ หหมด แล้ว ไม่มี ใคร เต็มใจ ช่วย เรา เลย
เสีย แรง เหนื่อย จน เหงื่อ ไชม ตัว ไม่มี ใคร เห็นอก บ้าง เลย

ผู้จัดการ -- ก็ เมื่อไม่ ไปรด ให้ตัด ก็ ไม่ ต้อง ตัด
ส่วน ตัวเกล้า คง ฉลอง พระเดช พระคุณ จน หหมด กำลั้ง

เจ้าของ ลคร -- ตัด เกอะ นำ ! อย่า มัว ต่อ ล้อ ต่อ
เถียง แล้ว ก็ ถ้า นายโรง หรือ นางเอก เขา โกรธ ฉนั้น จะ ต้อง
บอก เขา ตาม ตรง ว่า เพราะ แก กับ หลวง นฤมิตร ไม่ เต็มใจ
ชยากรุ ลคร อีกร เปลี่ยน ฉาก

ผู้จัดการ -- ถ้าไม่มี ความ คิรยงใจนี้ ---

เจ้าของ ลคร -- เปลี่ยน ฉาก !
 (ตกลง เป็น เปลี่ยน ฉาก ตัด ชุด ที่ ๔)

(หมายเหตุ -- ชุด ที่ ๔ ซึ่ง ตัด นี้ ที่จริง มี ของ
 ตั อยู่ ใน นั้น มาก คือ พอ เปิด ม่าน มี เจ็ดตัวตั้ง แซ กับ แม่
 มะม่วง นั่ง อยู่ ด้วย กัน เจรจา ตลก กัน ชัน พิลึก เจ็ดตัว นั้น แดง
 บ้า คัดค้าน ต่าง ๆ เมีย ต่ำ กัน อย่าง หยาบ ๆ เล่น ตลก ตอน นี้ อาจ
 จะ ชัก ยืด ไป ได้ ตั้ง สามสี่ ชั่วโมง แล้ว แม่ นางเอก จึง ค่อย
 ออก มา ร้อง เพลง และ เจรจา เล่า เรื่อง ของ ตน ซ้ำ ตั้ง แต่ ต้น จน
 ปลาย แล้ว ตัว นายโรง จึง จะ แต่ง ตัว ปลอม เป็น ผู้หญิง เข้า
 มา หลอก ว่า ตน เป็น ญาติ กับ แม่ วิไลย ร้อง และ เจรจา
 หลาย บท ยืด ยาว ตี พิลึก กิน เวลา ได้ อีก ลึก ชั่วโมง ๑ ใน ที่
 สุด แม่ มะม่วง จึง จัด แม่ วิไลย กับ นายสมย์ ไป นอน อยู่ ใน ห้อง
 ครัว กัน โดย สำคัญ ว่า เป็น ผู้หญิง ทั้ง คู่)

ชุดที่ ๕

“สมาใจได้สนิท”

ฉาก : ห้องนอนในบ้าน เจ็ดวัดงาช้าง

(เมื่อ बैठ ม่าน นายสมย์ กับ แม่วิไลย นั่ง เคียงกัน อยู่บน เก้าอี้ยาว กอด กัน นายสมย์ แต่ง ตัว ปลอม เป็น ผู้หญิง อย่าง เก่ เต็มที่ ตามแบบ ลคร สมัยใหม่ ทุกประการ)

สมิงทอง ○ (ลุกคู้) นายสมย์, รุปลงา, หน้าบานเบิก หัวเราะเก๊ก, เก๊กเพราะ, เล่นนะเสียง สาววิไลย, นั่ง แนบ, ก็ แอบ เอียง ไม่ หลีก เสียง, เล่น จริต, ผิด ทำ นอง (สมย์) โอไม เตย, อย่าให้ เสีย, เวลา พี่ ขอ จุบ ที่, พอ ให้ คลาย, หาย หม่นหมอง (วิไลย) อึยอะไร, ตูแน่, รังแกน้อง (สมย์) เราอยู่ สอง, ต่อสอง, ไม่มีใคร ขอชื่นจิตร, ชิตชม, ภิมย์รัก ตัวน้องไซว์, ไม่สมัค, หรือไหน (วิไลย) ก็สมัค,

รักพี่, นึกเต็มใจ แต่ว่าไฟ, ยังสว่าง, กระจางตา (สมัย) ถ้า
 แม่ไฟ, บัดมืด, บัดบอ แล้ว จะให้ชม, นื่องแก้ว, จริง หรือจำ
 (วิไลย) อัยตุซ, พุดเย้า, ไม่เข้าท่า (สมัย) ใครจะว่า,
 เราได้, วิไลย นื่อง เรานายโรง, นาง เอก, ท่าน เสกสรร ให้
 เป็น คู่, คู่กัน, สนิทสอง ไม่ควร จะ, อัย อาย, ชน หมาย มง
 (วิไลย) ก็ตามใจ, ไม่ต้อง, ชัดใจกัน ฯ ๑๐ คำ ฯ เสร็จ

สมัย -- ไม่เตี้ย ขออย่าให้พี่เสียเวลาหน่อย
 เลย เสียแรง พี่อุล้าห์ติดตาม มา ถึง เมืองบน ยังโง่งง
 ลืมนัก

วิไลย -- อัยเธอละก็ ช่างรังแกจริง

สมัย -- เป็นไรไปเล่าน้อง เราก็อยู่สองต่อ
 สองแล้ว ขอ พี่ชื่นใจ สักหน่อยเถอะ หรือนื่อง ไม่สมัค

วิไลย -- สมัคนะสมัค สมัคเสมอ แต่ไฟสว่าง

นัก นึกคะพี่

สมัย -- ถ้าบัตไฟแล้วจะให้พี่ชมให้สมใจจริง, หรือ

วิไลย -- อัยยคุณิ อะไร มายั่วยุ่งไปได้

สมัย -- ยังไงจะ แม่วิไลย บัดไฟแล้วละเปน
ยอมให้พี่สนิท หรือ จะ

วิไลย -- นี่ทำไมพูดยั้ง ก็ไม่รู้ละ

สมัย -- ก็ไม่พูดยั้ง จะให้พูดยั้งละจะ ถ้า
จะให้จ้งยั้งกว่านั้น ก็เห็นจะถูก ไปลิดจับละน้อง

วิไลย -- ถ้า ยั้งนั้น ก็ตามใจช

สมัย -- หล่อนจะอนุญาตให้บัดไฟ หรือจะ

วิไลย -- เปลี่ยนเปน ไฟน้ำเงินเสียก่อน ไม่ดีหรือ

สมัย -- ไฟน้ำเงินเขา ไม่ติด เขาเข้าใจผิดไป

เอาโคม เขียว มาติด ไว้แทน

วิไลย -- อัยยตายจริง อย่าให้เขาเบ็ดขึ้นนะ
ประเดี๋ยว ท่าน พวกหนุ่ม ๆ คนดู จะเข้าใจผิดไป จะเกิดความ

สมัย -- ทีไหน ได้ ลองเข้าใจผิด จะได้ กิน

พลอง เปนไรเล่า

วิไล -- ถ้ายังงั้น ไม่มีใครนำเงินก็ต้องมัดมัด

ที่เดียวชั

สมัย -- จะ นัดกันไว้แล้ว

วิไล -- ก็นี่ เมื่อไรจะมัดไฟล่ะคะ

สมัย -- ประเดี๋ยวหล่อน ยังมีบทโหม

วิไล -- อื้อเขื่อเอจจริง ตัดบทเสีย เลยไปมัด

ไฟที่เดียวไม่ได้ฤ

สมัย -- ไม่ได้หรือหล่อน ประเดี๋ยวผู้แต่ง

เรื่องจะ โกรธ

วิไล -- ถ้ายังงั้น ก็รีบ ๆ หน่อยชั จะได้ถึง

ตอน สนั่นเร็ว ๆ

คณาแปลง ○ (ลูกคู่) นายสมัย, รูปสวย,

ลำรวยยิ่ง กระจ่างกอด, ยอดหญิง, ผู้มี ขวัญ (สมัย)

จะรักเจ้า, โหมเฉลา, เสาวพรรณ เกษมสันต์, ส้มรสมีค, รักรื่นรมย์

จะจุมพิต, พิศลวาท, ไม่ขาดห้อง จะตามียอด, พลอดพร้อม

กื่องขม จะจับมือ, ถือแขน, แล่น นิยม, จะเขยนม, ชมเล่น
 ไม่เว้นวาง จะตามวอน, บังอร, อนงค์น้อย ให้เข้าห้อง,
 แบนนิทร, สนิทข้าง จะลูปคล่า, รำไป, ไม่จีตจาง แขนจะกำ,
 คอยประโลม, แม่โถม ทรุ (ลูกคู่) พุดเท่านั้น, พลันจับ, กระจ
 ชับนุค แล้ว กอดนุช, แบนข้าง, ท่าทางทรุ เชิญขึ้น เตียง
 เคียง ประ คอง, ทำนอง ชู้ อี้ย นาดู, นักรุ, ตอน น เอย ฯ
 โลม ๘ คำ ฯ (ทำท่าทาง หยอกกัน เกยวกันจน จบนำ พาทย์
 โลม เบ็ดไฟ พิณพาทย์ตีตระนอน จนถึงรว)

(เสียงเคาะประตู นาย ส้มยกับแม่ วิไลย ลูก ขึ้น
 ชะง้อ เบ็ดไฟ)

ส้มย -- เอ๊ะนั่นใคร มา หล่อน ร้องถาม ออก
 ไปที่หรือ

วิไลย -- นั่น ใคร

เจ้าตัวตั้งแซ (พุดจากในฉาก) -- แม่หนูอย่า
 อึงไป อัวเอง

วิไล — อ้อ! เจ็ลวักๆ จะต้องการ อะไร

ตั้งแซ — จะต้องการอะไร ก็ ต้อง กาง แม่ หนู

ชีผาวะ

วิไล — อื้อ : อะไร พุดยังงั้น เจ็ลวัก

ตั้งแซ — ไม่ พุดยังจะพุกยัง ไล แม่หนูชอบ

ยัง ไลอ้วทำไได้ ทุก อย่างให้ตายหองชี

วิไล (พุกกับนายสมย์) — คุณพี่คะ จะทำไงดี

สมย์ — เม็ดประศุรับแกช

วิไล — อะไรคุณพี่ก็ ดีฉันไม่ใช่ โคมเขี้ยวนี้

สมย์ — ไม่ใช่เช่นนั้น หล่อนไม่ต้อง อยู่รับ

หน้าแกเลย ไว้เป็นพนักงานพี่เอง พี่จะลงโทษอ้อตาเจ็ก

บ้านี้ให้สะใจสักที (ลุกขึ้น ห่มผ้าให้เวียบร้อย)

วิไล — จะทำไง

สมย์ — หล่อน เข้า ไปอยู่เสี่ยในห้องโน้นเดอะ

พี่จะอยู่รับงาน ตาเจ็ก

วิไลย — ก็ตามใจซิคะ (เข้าโรง)

ตั้งแซ (พุดจากในโรง) — แม่หนู แม่หนู ยัง
ใจต่ำไล เปิดประตูให้อัว เลี้ยว ๆ หน่อย ปุ่เหลียวมายาม่วง
อัวจะมา พบตบหน้า อัว ตายทอง

ส้มย — เปิดเดี๋ยวนั้นแหละคะ (ถอดกกลอนประตู
แล้ว เปิด)

ตั้งแซ (เดินเข้ามาพลาฟพุดพลาฟ) อัวชอบใจ แม่หนูจริง ๆ
เอ๊ะ ! นี่ไม่ใช่ อีแม่หนู วิไลย ดอกเกลือ

ส้มย — แม่ วิไลย เขา ปวด หัว นอนหลับเสีย
นาน แล้ว

ตั้งแซ — อะไล อี ยัง พุด กะ อัว อยู่ เมื่อ ก็นั่นเอง
อะไลอื่นนอนหลับ แล้ว ๆ จึง

ส้มย — ทำไม ดิฉันเป็นอย่างใจเจ็ลจั้งไม่ชอบ

ตั้งแซ — พุโอ้ ทำไม อัว จะไม่ชอบ ชอบ

เหมือนกัน ผู้หญิง อัว ชอบ ทั้งนั้น เว้นแต่ อีแก่ ๆ เถ๋ ๆ

เหี่ยว ๆ, แห้ง ๆ อ้วนไม่ชอบ อ้วนไม่ อีห้อยเลย ผ่าวะ

ลัมย์ -- นายก็ดี แต่พูด เท่านั้น

ตั้งแซ -- ไม่ดี แต่พูดเลย อื่น ๆ ก็ดี จูบก็ดี

กอดก็ดี เลี้ยว ก็ --

ลัมย์ -- อ้อยตุชิ อย่าให้หนักนักไปนะคะ

ตั้งแซ -- ไม่หนักนักเลย เขา ๆ ก็ไล่ตามใจ

แม่หนูไล่ ทุก อย่าง

ลัมย์ -- นายนี้ แหละ ช่าง พูด จริงจริง เทียว

เงินนำเรือ © ตาตั้งแซ, แก่ชรา, บ้าราคะ ช่าง

เซอะเซะ, งวยงง, หลงเคลม ไม่รู้เท่า, นายลัมย์, เสียได้เสีย

หวังจะเซย, ชมชิต, สนิทนอน (ตั้งแซ) อาแม่หนู, คุณี่, นี้

ลักหน้อย ลักไม่น้อย, หวังเคียง, และเคียงหมอน อุดะพีเหมือน

ไฟ, ช้างในล้อน เต้ซ เหมือนค้อน, ตัก ๆ, พิธีคิจิง โอแม่

คุณ, กาลูณา, แก่อาแป๊ะ วัน นี้ แหละ, จะ ได้ กอด, แม่ ยอด

หญิง แม่ดำลุ่น, แ่งน้อย, อาห้อยจริง มานุงนิง, กับอ้วน,

ตัวผีเสื้อ (ลูกคู่) พุดเท่านั้น, พลันขยับ, จับข้อมือ กระซาก
 ยื้อ, เข้ายวน, ชวนลู่ลี้ ไม่รู้ลี้ก, นึกว่า, เปนนารี ทำท่าที,
 เปนบ้า, แล่น่าซัง นายต้มย้, ชัดใจ, ผลักหน้าอก กำหมัดชก,
 ตังแซ, แย่ข้างหลัง หกล้มลง, วิมเคียง, เดียงออกตัง ต้มย้
 นั้ง, หัวร่อใหญ่, อยู่ไปมา ฯ ๑๐ คำ ฯ เจจา

ตังแซ -- เลี้ยวกั๊ง นี้อาไฉยั้ง

ต้มย้ -- ก็แก่อยากยุ่ง ทำไมละ

ตังแซ -- อี้ยุ่งยังไฉ อี้ไม่ไฉยุ่ง ลี้ยุ่งเอง

อี้ตังใจ จะมาหาอี่แม่หนูวิไลย ลี้ก็ ออก มารับของอี่เอง

อี่หมาย ลี้ อยากรไฉ อี้เปงผัว อี้ก็จะตามใจ อี้คิดว่า

จะส่งเคาะห้ให้ลี้ชอบใจ ลี้จะไฉ บ้อยให้ อี้ เข้าไปหา

อี่แม่หนูวิไลยลี้ ฯ ลี้ไม่ ชอบใจ ให้อี่เปงผัว อี้ก็ไม่ อยากร

เปงผัวลี้ อี้จะ ไปหาอี่แม่หนู วิไลยละ (ตังท่าจะไม)

ต้มย้ -- ซัก่อนตาแม่เี ไปไม่ได้

ตังแซ -- แม่หนู นี้อย่างไฉ จะเปงผัวก็ไม

ให้แปน จะไปก็ไม่ได้ไป

สมัย -- อี๊วะ กันจะให้แกไปได้อะหรือ

ตั้งแซ -- ทำไลไม่ให้ไป บ้อยน่า (ลัด

แล้วไป เบ็ด ประตุ)

แม่ มะม่วง (เดินเข้ามา ชี้น้ำผัว) -- นั่น

แม่ตาแป๊ะ ยังงี้ที่เดียว (คย)

ตั้งแซ -- อ๊ะ! แม่ม่วง มาทำไล เลี้ยวกั้งซี

ม่วง -- แกนะตีนักละ อีตาบ้ำตังหา (ทำ

ร้ายร่างกาย)

ตั้งแซ -- อะไรบ้ำตังหา ทำไลว่าอ้อบ้ำตังหา

ม่วง -- หนอยแน่ ร้อนนอนไม่หลับ จะออก

มาลุ่มบ่หรี ลักครู่ชะ ๆ ชะ ๆ ยังงี้ที่เดี่ยวนี แกนะเหมือน
เด็กแดง ๆ แผลอไม่ได้เลยที่เดียว

ตั้งแซ -- หลีกหลั่น เลี้ยว แม่ก็ มาส่งเลี้ยงอ้อกะตก

หนวกหู ขาวบ้าน เขา จะพากันว่าก้าว เอ๊ะเจ๊ตัวตั้งแซ ทำไล

แก เขา คงบ้างคงหลัง อี ไลย มาเลี้ยงไว้ ทำเลี้ยงขี้ง หนวกหู
ไม่ เปนเลื่องเบนดาว

ม่วง -- พุด มาก นึก กลับ มา ห้อง (เข้มมือ
ไป คว่า ที่ หัว)

ตั้งแซ (หัวเราะ) -- ฮี ๆ ฮี ๆ อี้ ล้มว่า อี้ ตัดผม
เบี่ย เลี้ยว อี้ จะ คว่า ผมเบี่ย อี้ อี้ คิว ไล อี้ เปน หัวหลัง
เลี้ยว อี้ ไม่มี เบี่ย ให้ อี้ จับ กิซาก เล่น ฮี ๆ ฮี ๆ

ม่วง -- ถึง มึง ไม่มี ทาง เบี่ย กู ก็ จิก หัว มึง ไป
ได้ (เข้ม)

ตั้งแซ -- อย่า เล่น น้า ผม หัวหลัง จิก ไล่ หลือ
เขา เกอะ อย่า วุ่นวาย อี้ ไป ละ แม่ ไป ก่อง ซิ

ม่วง -- แก ต้อง ไป ก่อน เดิน ไป หน้า ฉัน จะ
ตาม หลัง แก ไป ไม่ ยั้ง จัน เดียว จะ หนี อี ก เดิน ไป ! ไป ซิ

(แม่ ม่วง ผลัก-เจี๊ว ตั้งแซ ไป พอ จะ ถึง ประตู
ก็ เบ็ด ตา หอย โข่ง เดิน เข้า มา)

เขมรไล่ ควาย ๐ (หอยโข่ง) ยั้ง จี้ เที้ยว,
 นะนายล่อน, กะล่อนเตาะ พุดเสี่ยเปาะ, ปดเล่น, เปนหนักหนา
 ตูถูกหอย, โข่งเล่น, เห็นชรา รับอาสา, จะ มา ตาม, นาง ทราม
 ไวย แต่หอย โข่ง, คน โกง, หลอก มา มาก พัง ผี ปาก, นาย
 ล่อน, ย้อนลงไสย จึงค่อย ๆ, สกตรอย, มาไกล ๆ เพื่อตุท่า,
 ว่ายังไย, ก็ ได้ รั้ มา แอบ ดู, ที่น้ำต่าง, ช้าง ที่นอน เห็น นาย
 ล่อน, ตัวสำคัญ, ชย่นอยู่ เห็นกอดสาว, วิไลยเหลือ, เปนเชิงซู้
 หอยโข่งดู, เห็นซัด, ถนัดจริง นี่คุณแม่, แม่อายนั้น, มัน ปลอม
 กาย ที่จริงมัน, นั้นผู้ชาย, ไม่ใช่หญิง จริง ๆ นะ, จะไม่หลอก,
 บอกรจริง ๆ อยามัวนี่, อยู่ซิจ๊ะ, ชำระมัน ฯ ๘ คำ ฯ เวงจา

หอยโข่ง -- ยั้ง จี้ เที้ยว นะ นายล่อน ช่าง มา

พุดโกหก กัน เล่น เปน ควัน

ลัมย์ -- กันโกหกอย่างไร ก็กันรับว่าจะตาม แม่
 วิไลยให้พบ กันก็ได้ตามจนพบแล้ว แกจะว่ากันโกหกยังไย

หอยโข่ง -- เขาใช้ให้เพียงแต่ตามให้พบ ทำ

ไม ทำการ เกินหน้าที่ นั้ก ล่ะ

สมัย -- กััน ทำ เกิน หน้าที่ อย่างไ

หอยโข่ง -- ก็อะไร แกทำ หน้าที่ แทน ได้เท่ากรุณา
ของ ข้า เสีย แล้ว นี้นะ

สมัย -- แม่วิไลย รัค อยู่กับ กัันก่อน นี้นะ นาย
แก อยาก มา ยุ่ง ทำไม ล่ะ

ตังแซ -- เฮ้ย ! นี้อื เปง ผู้ชาย ดอก หลือ

สมัย -- ก็ ผู้ชาย นะซี

ตังแซ -- เลี้ยว กััง ทำไม ลือไม่ บอก ก่าว ทำ
ให้อัว เสีย ผ่เส็น บ้าว ๆา วะ

สมัย -- ก็ นี้อื แล้ว จะ ทำยังไ กััน ล่ะ

หอยโข่ง (หัวเราะ) -- ฮะ ๆ ฮะ ๆ แก นึก ว่า แก
ฉลาด แก นึก จะ เอา เปรียบ หอยโข่ง แต่หอยโข่ง เค็มกว่า
ฮะ ๆ ฮะ ๆ

สมัย -- เอ๊ะ ! นี้อื ยังไ กััน

เขมรไล่ควาย ๑ (หอยโข่ง) เออ สะ ๆ, นำ
หัวเราะ, เาะเสี่ยใหญ่ ทั่วนายไซร์, มัวเผลอ, มะเมอฝัน เมื่อ
เจ็ลัว, กั้มตัว, แถ่เกี้ยวกัน ทั่วดิฉัน, ลอบลัก, วิไลยจร นำตำ
รวจ, เข้า มา ฉับ, จับ หล่อนได้ พาตัวไป, โรง พัก, กักไว้ ก่อน
ต่อพรุ่งนี้, จึงจะรับ, กลับนคร พาย้งอร, กราย แท้, เจ้า ประ
คุณ อย่าตั้งตั้ง, โลดเตี้ยน, ไม่เป็นเรื่อง จะเกิด เคื่อง, กั้นหนา,
ท่าจะวุ่น ถ้าขึ้นท่า, เอะอะ, ชุละมุน จะ กินตุ้น, พัน แลม,
แน่ละนาย ฯ ๖ คำ ฯ เจรจา

หอยโข่ง -- สะ ๆ สะ ๆ นำ หัวเรือ ทั่ว นายมัว
เล่น ล้อ ตาแป๊ะอยู่ อยู่ ฉับได้ ที่พา ตำรวจ มา จับ ตัวแม่ วิไลย
ไปได้แล้ว

ลมัย -- จับไป แล้ว ฤา

หอยโข่ง -- จับไปแล้วซี พรุ่งนี้จะพา กลับไปกรุง

ลมัย -- พาไป ทำไม

หอยโข่ง -- ก็พาไป ให้ นาย ฉับ นะซี สะ ๆ สะ ๆ

นาย สอน นึก ว่า จะ เอาเปรียบ หอยโข่ง หอยโข่ง เค็ม นึกนะ
อะ ๆ อะ ๆ

สมัย (โกรธ) -- อีตาระฆ่า เอา เมียนัน คีนมา
หอยโข่ง -- อย่านะ อย่านะ ประเดี้ยว จะ

โดน ตุ่น แลม

สมัย -- อะไร แก จะ อันชีวิได เอา ตุ่น แลม ดีที่
เดี้ยว หรือ

หอยโข่ง -- แน่ ละ ชิ ฉัน ไม่ ไซ่ตัว นายโรง จะ
ได้ ไซ่ เบราฝัง ฉัน เปน ตัว ตลก ฉัน ก็ ต้อง ไซ่ ตุ่น แลม ชิ

สมัย -- แก ตลก บ้าอะไร ไม่ เห็น ชัน เลย จน
นิต เดี้ยว

หอยโข่ง -- แก ไม่ ชัน ซ่าง แก ปะไร คน อื่น
มี ที่ เขา ชัน

สมัย -- คน ตู เขา ก็ ไม่ ชัน แก

หอยโข่ง -- คน ตู นะ หรือ เขา จะ ชัน หรือ ไม่

ชั้น ใครไป ทุกข์ ไป ร้อน อะไร ท่าน นายโรง ชั้น ก็ แล้ว กัน
ฉัน ลา ที่ ละ (เข้าโรง)

ตั้งแซ -- เอ ! นี้ ยัง ไลกัน แม่ ม่วง เเลจะ
ทำ ยัง ไล

ม่วง -- จะ ทำ อะไร ต่อ ไป อีก เเล่า หมด ตอน
ของเรา แล่นี่ เข้า โรง เเลอะ

ตั้งแซ -- อะ ไล เข้า ไลง อ้าว ได้ ออก ปรุ เเลเดียว
เลียว เถ่า นั้น

ม่วง -- ก็ ใคร เขา อยาก ดู แก เมื่อ ไร ละ เขา
อยาก ดู ตัว นาย โรง ต่าง หาก มา เเลอะ เข้า โรง เเลอะ (ม่วง
จูง ตั้งแซ ออก ไป)

ตะนาว แผลง © (ลูกคู่) สงสาร ชาย, นาย
สมัย, ให้ ช้อง จิตร คำ นิ่ง คิด, ถึง วิไลย, โอ้ ใจ หาย (สมัย)
อนิจจา, จำ เเลอะ, ลูก เควาะ หั ร้าย โอ้ เลียว ตาย, ไม เตีย, ผู้ มี ยรัก

สู้เสียแรง, แผลงกาย, หมายถึง หมายถึงเซซิด, ตาลิง, ยิงลัมค
 ได้ กอดจูบ, ดุบไล้, ไม่ มากนัก ได้ เซย ภักตร์, ยังไม่ หน้า
 ชำกृतัย หอยโข่งมาร, อันธพาล, มาพลาถนึ่ง อยู่ในห้อง,
 แล้วยังโอบ, โอบไปไค้ เกิดเปนชาย, เสียรู้, อยู่ทำไม เจ้าอยู่ที่
 เกิดโดย, โหม ขอลา ฯ โอค ๖ คำ ฯ เจริญ

สมย์ -- อนิจจา เราเสียรู้ ต่าหอย โข่ง จน เสีย
 ลีวีตฮ้ำต ไปแล้ว จะอยู่ยังง ไค้ต่อไปในโลกนี้ เสียอน
 เนอ เรา เกิด มาเปน ลูกผู้ชาย จะอายุ เขาไม่ได้ เมื่อแพ้
 รั้เข้า แล้ว และมีหน้า ชำ เสีย หัวใจ หวาน ด้วย อยู่ไม่ได้
 (ควัก บั้นเขรนาณิงอเอมา) แม่โดยจำ แม่ดาลิงของพี โหม
 อยู่ไม่ได้แล้ว โหมลาทีละ (ยกบั้นขึ้นจ้องที่ตัว)

(นายสามารถวิ่งเข้ามา จับมือ นายสมย์ไว้)

ลรั้ยสนคัต ๐ (สามารถ) ชำก่อน เพื่อน,
 ขอเตือน, อย่ารีบร้อน พังเพื่อนก่อน, สกตใจ, ไว้ดี กว่า เวลา
 นี้, ยังไม่ ถึง, ซึ่งเวลา ที่จะฆ่า, ตัวตาย, วายชีวิต (สมย์)

เอ๊ะ นี่มา, ชุละมุน, วุ่นทำไม   นี่ กงการ, อะไร, ของ แก่นั่น
 กันทั้งใจ, ลังหาร, ผลาญชีวิต   เหตุ ไດเพื่อน, เกียจกัน, ห้าม
 มือไว้ (สามารถ)   เพื่อน เอ๊ย ขอ, ให้ออ, ไว้ ลัก หน่อย
 แล้ว จึงค๋อย, ม้วยมุต, ในชุดใหม่   รอ ไว้ตาย, กอดคอ, อรไทย
 จะจับใจ, คนตุ, หรุไม้ เบา (ลมัย)   ถูกแล้วเพื่อน, ช่างเตือน
 จริงเจียวละ   ตัว กั้นนะ, ลมองเลีย, เอ๊ย จะเซลา   ยามหัว เลี้ย
 ช่วย กัน เตือน, ซิเพื่อนเรา   ไว้ ชุด ล่ง, ลง เค้า, ที่ ควร ตาย
 (ถูกคู้)   พุด เท่านั้น, ลมัย พลัน, เกีย บั้นพก   แล้วหีย ยก,
 เป้ามันุ่น, ดั่งมุ่นหมาย   ให้สามารถ, ออกหน้า, กำเปนชาย
 ลองลหาย, จากเรือน, รับเคลื่อนลดา ฯ   เชิด นึ่ง ๑๐ ฯ

บัตม่าน

ชุดที่ ๖

“ตั้ง จิตร คิดคลัง”

ฉาก : ห้องนอนในบ้าน ลมเต็ญเจ้าพระยา
บรมมหา ประทีปแก้ว เตรีจฟ้า

(เมื่อเปิดม่าน แม่วิไลย นั่งอยู่บนเก้าอี้ หน้าเคาร์)

โยนตาม ○ (ลูก) แลนลงสาร, สาววิไลย,
ใจทุกซ์ โศก แลนวิโยค, เข็อกเข็็น, เปนหนักหนา แลน
ลำบาก, พราก ชู้, คู้ชื้อว มา เปนเมีย, ถ้ำชรา, นำเจ็บใจ
โอมารดา, โลกพา, ให้ไหลหลง จิ้งงวยง, จ้งง, รับยกให้
รู้ อยู่ดี, แท้ ๆ, แม่วิไลย รักสมัย, ชายหนุ่ม, กระจ่ม กระจวย
ช่างชื่นใจ, ให้แต่งงาน, ท่านผัวแก่ จะดูแม่, เนื้อตัว, หัวไม่สวย
มารดาเห็น, เปนเสรู้, มีเงินรวย จิ้งโอยอวย, เต็มใจ, ยกให้กัน
อกวิไลย, หมกใหม่, ดั่งไฟเผา มีแต่เผ้า, นั่งวิโยค, แลนโศก

คล้าย เหมือนติดคุก, ทุกโถม, มะนั้ครัน ทุกคืนวัน, กอด ออก,
 ฟกอุรา ฯ ๘ คำ ฯ

พรรณฝรั่ง ๐ (วิไล) โอ้ปนกรรม, ทำไว้,
 ในชาติก่อน, จึงไร้สุข, ทุกขร้อน, เปนหนักหนา รักคุณใหม่,
 ใจจอต, หยอดในตา ต้องมา เปน, ภรรยา, ตาทารุน โอ้คุณ
 แม่, ที่แท้, ไม่รักลูก เรา จึง ถูก, กต ชี้, ควรมิ ชุน อยากรได้
 ทรัพย์, จริง ๆ นะ, ชุละมุน จึง ทำวุ่น, ให้ เปน เรื่อง, ต้องเคือง
 แค้น นึก ถึง ครา, อยู่เคหา, ตา ตั้งแซ คั้น นั้น แน่, แลน สุข,
 สุกแลน นึกเหมือนนอน, ในสถาน, วิมานแมน เมื่อยามแซน,
 พี่ใหม่กอด, ลอด สวม กาย โอ้อาโลย, คิด ไป, ใจ จะ ขาด
 สวิตหาด, ห่าง ไป, นำใจ หาย (ลูกคู่) ยิ่งคิดไป, อาโลย,
 เจ้ายอดชาย นางฟุ่มฟาย, ชลนา, โสกาสัย ฯ โอด ๘ คำ ฯ
 (นางสำรวย สวไร้ออกมา)

ต่อยหม้อ ๐ (ลูกคู่) สวรสำรวย, เห็นนาย,
 ฟายน้าตา . สงสาร นาย, ชลนา, แทบ หลังไหล ค่อย ๆ คลาน,

ไป แสดง, แห่ง เสียใจ ยก มือไหว้, พลังถาม, ความ ร้ายดี
 (ลำรวย) นี้คุณนาย, เปนอะไร, ไปเจ้าขา ขอให้แจ้ง, กิจจา,
 แก่ทาดี้ บางที จะ, คิดอ่าน, การ ดุที่ ช่วยให้มี, ทาง ปลอด,
 รอดทุกข์ ไป (วิไลย) ลำรวยเอ๋ย, กุเคย, แต่เป็นสุข แต่
 คราวนี้, มีทุกข์, ทนไม่ไหว ไม่ได้ล้ม, อารมณ์รัก, สิ้นใจ
 รักคุณใหม่, ไม่ได้ครอง, ประอง ดอง กัน (ลำรวย) ขอคุณ
 นาย, จง วาย, ความ วิโยค ไฉน มา, มัวโศก, กรรแสง ศัลย์
 แบบ ลคร, มี อยู่, ย่อม รู้กัน ต้อง ชำตัว, อาสัญ, เสีย ทนที่
 (วิไลย) อี๋ย จะทำ, อย่างไร, บอกไปจริง กุกถัว ยิง, บัง
 เป็รยง, เสีย อังมี (ลำรวย) ไม่ต้องยิง, ดอก เจ้า ขา, ยา
 ตายมี. กินแล้วกริต, หัวดีให้ดี, จะจับใจ ฯ ๑๐ คำ ฯ เจรจา

ลำรวย -- คุณ นาย เจ้าคะ คุณนาย จะ มา นั้ง
 ทุกข์ โศก พิโยค พิเณน ไป ทำไม แบบ ลคร เขามี อยู่ แล้ว
 เปน ทุกข์ ก็ ชำตัวตายเสีย ดี เจ้าคะ

วิไลย -- อี๋ยกุกถัวบั้นนี้วะ เสียมันบั้งบั้งตั้งนัก

ลำรวย -- อย่าใช้มัน ลีเจ้าคะ ใช้ยาพิษลี พอ
กีน แล้ว ร้อง กรีด ดัง ๆ นะ เจ้าคะ

วิไลย -- จริง เอ็งพูดชอบกล ยาเอามาแล้วฤา

ลำรวย -- เจ้าคะ นี่เจ้าคะ (ส่งขวดยาให้)

วิไลย -- ดีทีเดียว กูกินเดี๋ยวนี้แหละหรือ

ลำรวย -- ร้องเพลงเสียอีก บทก่อน ลีเจ้าคะ พอ

จบบท ถึง ค่อยกีน

วิไลย -- จริง ถ้ายังนั้น กูจะร้องละ

บังใบ ๐ (วิไลย) โอ้ เปนกรรม, จำพราก,

ไป จากโลก จำวิ โยค, พลัดพราก, จากพี ไหม ไม่ได้ขีด,

สนิทชม, ภิรมย์ใจ จะอยู่ โย, ไม่เปน, ประโยชน์เลย โอ้ดัง

สาร, คุณพิหมย์, ใจจะเศร้า เธอจะเฝ้า, โศกา, นิจาเขย ถ้า

เปนชาย, หมายใจ, จะได้เซย ไม่สำเร็จ, ก็คงเลย, ต้องตาย

ตาม (ลูกคู่) พุดเท่านั้น, นางก็พลัน, เบ็ดจุก ขวด, เทยา

ตวาด, ดื่ม เข้า ไป, ไม่ต้องถาม ยาร้อนเผา, ร้อนร่ำ, ตั้งไฟลามา

แม่ นางงาม, สุกตสัน, สมประดี ฯ โอด ๖ คำ ฯ

(นางกนิยาแล้วร้องกรี๊ด นางลำรวยก็ร้องกรี๊ดด้วย) ฯ เจริญ

ลำรวย -- คุณนาย คุณนายเจ้าขา พุทโธ
คุณนายตายไปแล้ว รวยจะอยู่ทำไมอีกเล่า (ร้องไห้โฮ ๆ
เดินพลาง บ่นบ้ำพลาง)

วิไล -- ดั้น ๆ ระวังอย่ามาทำเลื้อ ช้ำช้ำไปนะ

ลำรวย -- โธ่ คุณนาย คุณนาย ตายแล้วรวย
จะ ตายตาม (ฉวยขวดยา)

วิไล -- ลำรวย เอ็ง เปนม้าว จะตายได้หรือ
อย่า กิน

ลำรวย -- ก็ถ้ารวยไม่ ตายทำไมจะมีใคร สงสาร
รวย ละ (ยกขวดขึ้น ดื่มแล้ว ร้องกรี๊ด ล้มลงนอนตาย)

วิไล -- ตูเฮาสี ตายบ้างจนได้ ทดถึงจริง ๆ

(สมเด็จ เจ้าพระยาบรมมหาประทีป แก้ว เจริญฟ้า

วัง เข้ามา)

ด.จ. -- เอ๊ะ อะไร เสียงกรีด ๆ อ้าว! แม่วิไลย
กนิยาตายแล้วหรือ ตายจริง ตายจริง (เริ่มจะร้อง) โอ้
เจ้าพวง, ผกา มาค

เจ้าของละคร (พูดจากในโรง) -- เฮ้ย ย่า ร้องเลย

ด.จ. -- ท่านไม่ให้ร้องเสียแล้ว ถ้ายังงั้นเวลา
ก็ไม่มีอื่น นอกจาก เบนลมตาย เสียทีเดียว (เซไปจะไปในอน
ข้างวิไลย)

วิไลย -- ไปให้พ้น อย่ามาดัมข้างตัวฉัน

ด.จ. -- อ้าว! ทำไมล่ะ

วิไลย -- ก็ นายโรงเขาจะมากอดฉันแกไม่รู้หรือ

ด.จ. -- ก็ เมื่อเขายังไม่มา ฉัน จะ กอด ก่อนไม่

ได้ฤา

วิไลย -- ไม่ได้

ด.จ. -- ดังนั้นก็ ดัมข้างนาง ตำรายนี้ละ

ตำราย -- อย่าผ่า หมันได้ ไปให้พ้น

ต.จ. — ถูกไล่ไปอีก ถ้ายังนี้ ก็ต้องล้ม อยู่ คน
เดียว เท่านั้นเอง (ล้ม)

(นายสมย์วิ่งเข้ามา พอเห็นวิไล ยืนตกตลิ่ง)

คนาวแปลง ๐ (สมย์) อนิจจา, เรามา, ไม่
ทันแล้ว เจ้าน้อง แก้ว, จึงจอด, มอดแปงมี อนิจจา, มาช้า,
ห้านาที มารดรี, ไม่รอ, พบพี่ยา มา ต่วน ตาย, ไปเสีย แล้ว,
น้อง แก้วพี่ เลย ไม่มี, โอกาส, เสนหา พี่หวังใจ,ว่าจะได้
มาพูดลา แล้ว จึงฆ่า, ตัวม้วย, ไปด้วยกัน นี่หล่อนซิง,วิ่งตาย
ไป ก่อนพี่ ไม่ควรที่, จริง ๆ นะมิ่งขวัญ ควรปราณี, ปรานอม,
ตาย พร้อม กัน ทุกสิ่ง สรรพ์, ก็ จะเหมาะ, เหมือนเงาะจง ฯ
โอด ๖ คำ ฯ เจหา

สมย์ — พุทโธ่ ๆ แม่วิไลลวิตหาคของพี่ หล่อน
มาต่วน ตายไปเสียก่อนพี่ได้ หมายถึงจะได้ไซ้ชมกันให้ล้มใจ

วิไล (ผงกหัวขึ้นพูด) — ที่จริงศาลสมเด็จพระเจ้า
พระยา แกกั เปน ลมตาย ไปแล้ว มัน จะฟื้นขึ้นมา แล้ว ตก ลง

ปรองคอง กับเฮอเสีย ไม่ได้ ๆา

สมัย -- ไม่ได้ลีหล่อน ถ้าหล่อน^{ซึ}พ่น^{ซึ}ขึ้นมาฉั้น
ก็ไม่ได้มีโอกาศ ตายนะซี

วิไลย -- ก็ไม่ ต้องตายไม่ได้หรือ

สมัย -- ลครสมัยใหม่ นายโรงกับนางเอก ไม่ตาย

มี ๆา

วิไลย -- จริง ถ้างั้นก็ตามใจลี (ลงนอนใหม่)

สมัย -- แม่วิไลย หล่อนตายแล้วหรือ พุทไธ่ ๆ
แม่ ตาลิงจะรอ ตายพร้อม ๆ กับพีห์น้อยก็ไม่ได้

วิไลย -- อู๊ยเปื่อจริง ๆ ก็เมื่อตะ ก็น^{ซึ}แรงให้ตาย
เร็ว ๆ คราวนี้ จะมาบ่น เอาอะไรละ

สมัย -- ฉับบ่นตามบทต่างหาก

วิไลย -- อ้อ งั้นก็แล้วไปซี

คณาแปลง © (ลูกคู้) นายสมัย, ใจผู้ชาย
หมายอาตัญ หมาย ตายตาม, แจ่มจันทร์, อันประสังค์ จึง ชัก

ขึ้น, เมธานิง, จะบิงองค์ แล้ว พะวง, เฟ่งพิศ, ฟินคนาง แลนจะ
 รั๊ก, วนิดา, ยุกาพาล แลนสังสาร, แลเห็น, นอนเป่นถาง จะ
 ขอตาม, โนมฉาย, ตายตามนาง บิงตนนาง, พलगลัม ดันลัม
 ประที ฯ โอด ๖ คำ ฯ

บัดมาน

ศกมัตต